

До "Зорі галицької"

Микола Устиянович

Від керниць Сяну до берегів Дону,
На землі красній, багатій, широкій,
Де Дністр, красуюсь з Даниїла трону,
Тихо, велично снує нурт глибокий,
Де сині води Дніпра-Славутиці
Честь Ярославлю гримлять порогами,
Там живе нарід всеславной столиці,
Нарід, що древле тряс підвалинами
Царогорода, що грудьми своїми
Розбивав кріпко тучу татарина,
Спасав Європу від вражого сина
Кервою серця - сини дорогими.

Прикован твердо гіркими судьбами
Ланцем залізним до чорной неволі
І на хрест вбитий вражими руками,
Не знав тот нарід свободнішої долі
Над плач самотній безсонними ночі,
Над святою віри надію на гробі:
А здертий злобно з цвіту на подобі,
Ударен тяжко сліпотою в очі,
Як Уголіно в гадючій темниці,
Голодом душі і мором серденька,
Загибав сумно на власній землиці.
Мов биль без роси гине зелененька.

Но честь молодцям славной Віндобони,
Честь ракузанів високій державі!
Пирсли заліза, розверлись опони,
А на галицькій землиці тоскавій,
На овій Русі святої частині,
Загримів голос в небесній годині,
Пам'ятний голос вічового дзвона,
І блисла радість в наші оболоння,
Славний лев, борець Ростиславів трона,
Крепкими сили здвигнувся спросоння,
А над Львівградом, як путник з-за моря,

Возникла Зоря, блаженная Зоря.

Незнаний гостю на руській землиці!
Звістунко мила райського зарання!
Дитино неба, сонця красавице,
Цвітко надії, первістко світання,
Гадочок щасних зрінице дівича,
Витай же, звіздо, на землі Галича!
Витай на нивах, де кожда скиба
Кривдами зрита, кервою зброчена,
Гіркими сльози зіллята, сплавлена,
Де чорна доля, сумная загиба
Сумраком гробу душу привалила!
Витай нам гостю, витай, Зоре мила!

Ти - перше серця надійное тливо,
Першое слово з гробовой могили,
Перше братнього союзу огниво,
Першое зерно свідущества сили,
І перша цвітка до віночка честі,
І перша струна піснь щастя завести.
На твоїм личку, як в роси перлині,
Блистає ясна благодатність світу,
По лучах твоїх на слов'ян картині
Новая буква святого завіту
Для руської житні по літах неволі
Черкуєсь злотом свободи і долі.

Здрастуй же, мила, межи сиротяті,
Де праведное чотирма століти
Мачуха злая красному дитяті
Яросним серцем завистіла зріти!
І срібну косу лісами, горами
Понад руськими розплети водами,
Нехай засвітить, як красное сонце,
В кожду хатинку, в кождое віконце,
Розіб'є хмари, розжене тумани,
Огріє груди і в серденько гляне,
Аби ожила руськая дитина,
Аби зацвіла руськая родина!

Засвіти, зіздко, народіві тому
Блаженним світлом днинки воскресення
Від стін Галича до степів залому,
Скрізь пітьму темну душого забвення,
Скрізь муть сліз гірких і печалій хмари,
Скрізь сум розпуки і нещастя зойки,
Скрізь твердь неволі і чувствій пустарі,
Скрізь вдовиць тоску, горе сиротоньки:
Де тільки зв'яло руське личенько,
Де стоїть тільки руськая хатина,
Та де боліє руське серденько,
Та де нуждує руськая дитина.

Всягде, о всягде розсвіти лучами
Народной жизні щастє і свободу,
Загляни ясно лісами, горами
До кождой річки, до кожного броду.
А п'ясть молодця в шабельку задзвонить,
В білії руки заплеще дівиця,
Старець сивенький слізку долі зронить,
Роз'яснить око журлива вдовиця;
А вколо сонця дитятко малое
Зачне при піснях о Дніпрі, Полтаві,
Як соколятко в гнізді молоде,
Снити о щастю і козацькій славі.